

σθάνωμαι τὸν ἑαυτὸν μου· ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον θὰ ἐχωρίζωμιν ἀπὸ τὴν Ἀγγελικούλαν καὶ φεῦ! δὲν θὰ τὴν ἐπανέβλεπα, ἢ ἐκ τούτου λύπη μου εἶχε τυφλώσῃ ὀφθαλμούς καὶ νοῦν καὶ δὲν ἐβλεπα οὔτε ἐσυλλογιζόμεν τιποτε, ἐκτὸς ὁσάκις ἐπιπτεν εἰς τοὺς ἐκ τῆς συγκινήσεως ἀναισθητοὺς ὀφθαλμούς μου ἢ καστανομμάτα Μεσολογγιτοπούλα, ἢ ὅποια τότε μου ἐχάριζε τὸ φῶς καὶ τὸ λογικόν, ἀλλὰ διὰ νὰ βλέπω μόνον αὐτὴν καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐφευγε μακρὰν μου, μακρὰν μου...

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ὥραι ἐφευγαν, κ' ἀντὶ νὰ πολυλογῶ τὰ κατ' αὐτὰς ὁ νοῦς μου σταματῆ εἰς τὴν ὥραν τοῦ γυρισμοῦ καὶ τοῦ χωρισμοῦ, ἐπειδὴ, διὰ νὰ εἶπω καὶ τὴν μαύρην ἀλήθειαν, δὲν ἐνθυμούμαι καθαρά-καθαρά τὰ ἀπὸ τῆς καθόδου μας ἐκ τοῦ μοναστηρίου μέχρι τῆς σιγμῆς καθ' ἣν οἱ ἀγωγάται μας ἐφώναξαν μετ' ἡμῶν φωνὴν τῶν ὄλων ἑτοίμα, ἀφεντικὸ. Δὲν εἶξευρα διὰ τί ἡ καρδοῦλά μου, ὅταν ἤκουσα τὰ λόγια αὐτὰ τῶν ἀγωγατῶν ἤρχισε νὰ κτυπῆ δυνατὰ καὶ τόσο δυνατὰ ὥστε ἐγένετο χίλια κομμάτια... Μετ' ὀλίγον εὐρίσκειν εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου ἀντήχησαν εἰς τὴν θριμματισμένην καρδίαν μου κατὰ σπαραξικάρδια: "μπα καλῆ, καὶ τοῦ χρόνου, τὰ ὅποια μ' ἔκαμαν νὰ αισθανθῶ τὸν δρόμον ὑπεκφεύγοντα τῶν ποδῶν μου· ὅταν μάλιστα ἐπιασα τὸ χερὶ τῆς Ἀγγελικούλας ἵνα τὴν ἀποχαιρετήσω, τὰ ἔχασα ὅπως οἰόλου· ὄχι μόνον δὲν ἀπῆντησα εἰς τὸν χαιρετισμόν της, ἀλλ' ὀλίγον ἐλείψε νὰ πέσω ἐκ τῶν κλονιζομένων ποδῶν μου...

Τὰ ἰδικὰ μας ἄλογα ἔχων ἐκκινήσῃ ἐμπρός, μετ' ὀλίγον ἀποχαιρέτησα μόνον, διότι εἶπεν ὁ πατέρας νὰ καβαλλικεύσωμεν ὀλίγον παραπέρα μετ' ὀλίγον ἐχωρίσαμεν κ' ἡμεῖς ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ κύριου Γεώργη, ὅτε μ' ἐμακάριζον ἢ μητέρα μου κ' ὁ Μῆτσος, διότι θὰ ἐκαβαλλικεύον ἐγὼ εἰς τὸ σαμάρν τοῦ καρῶ.

— Τί τὸ ῥωτῆς! κὶδ ἔνα εἶνε· ἔλεγα μελαγχολικῶς εἰς αὐτοὺς.

— Ἐνα!... Σὰν εἶνε ἕνα, ἀφῆσε με νὰ ξαναμπῶ στὸ σαμάρν ἐγὼ καὶ σοῦ δίνω μὰ πεντάρια... μου ἀπῆντα ἀμέσως ὁ Μῆτσος, εἰς τὴν συμφωνίαν τοῦ ὁποίου δὲν συγκατένευα, ἐννοεῖται· εἰς τὴν μάραν ὅμως ἢ μεταβολῆ μου αὕτη ἔκαμε φυσικὰ ἐντύπωσιν, διότι ἐγὼ χθὲς διὰ τὸ καπίστρι ἀκριδῶς τοῦ καρῶ ἔκαμα ἐπανάστασιν· λοιπὸν κατὰ εἶχα, τὸ ὅποιο ἢ καὶ μὴν ἢ μητέρα τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὴν ἀουνηθὴν ἐκείνην ὀχλοδοῖν τοῦ πανηγυρίου, εἰς τοὺς ἀδιακόπους ἐκείνους πυροβολισμούς τῶν πανηγυριστῶν τῆς Ἁγίας Ἐλεούσας, καὶ εἰς τὰ ντα οὐλία τῶν, τὰ ὅποια μὰς ἐξεκοῦσαν.

Τώρα ἐπεστρέφωμεν ἐπὶ τῶν ἵππων εἰς τὴν οἰκίαν μας· ἐγὼ ὅμως ὄσον προσπάθειαν κ' ἂν κατέβαλον ὅπως διευθύνω τὸν καρῶν, καθὼς ἐπεθύμουν, ἐν τούτοις ἐστάθη ἀδύνατον, διότι ὁ νοῦς μου δὲν ἦτο εἰς τὰ ἡνία τοῦ ἵππου, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν ἀμάξῃ φεύγουσαν Ἀγγελικούλαν... Ἐν θέλῃς μάλιστα, ὀλίγον ἐλείψε νὰ εὐρωμεν καὶ τὸν μπελᾶν μας ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα μου,

διότι ἐνοήσας, φαίνεται, ὁ ἵππος ὅτι τὰ ἡνία του δὲν διευθύνονται ὑπὸ στιβαρῆς χειρὸς, ἔλαβεν ἄλλην ὁδόν, συνδεομένην μετὰ τὰς νεανικὰς ἀναμνήσεις τοῦ γέροντα· ἔως ὅτου δὲ τὸν κρατήσω μὰς ὑπῆγεν ἐμὲ καὶ τὸν Μῆτσον, εἰς ἕνα οἰκίσκον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξῆλθον κατὰ ἀρκουδοσκυλα, τὰ ὅποια θὰ μὰς ἐξέσχιζαν, ἐὰν ὁ καρῶς δὲν ἦτο τόσο ἡμερος καὶ τόσο ἀτάραχος εἰς τὰς ἀγρίας ὑλακὰς τῶν, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἄλλος ἵππος ἀναμφιβόλως θὰ μὰς ἐπετοῦσε.... Ἐν τούτοις σπεύσαντες οἱ ἀγωγάται μὰς ἔβαλαν εἰς τὸν ἴσον δρόμον, ὅτε κ' ἐγὼ ἐπέστῃσα μεγαλύτεραν προσοχὴν, χάριν τῆς ἐπαπειλουμένης φιλοτιμίας μου, διότι δὲν εἶνε καὶ μικρὸ πρῶγμα, κύριε, νὰ σοῦ λέγῃ ὁ ἄλλος ὅτι μ' ἔκαμα ζάπι ἕνα παληάλογο ἐκεῖ πέρα... Ὅχι, ὄχι δὲν ἐδεχόμεν τοιαύτα προσβολὰς καὶ διὰ τοῦτο διπύθυνα τώρα τὸν καρῶν, ἔχων καὶ τὸν νοῦν μου μαζῆ, ἵνα μὴ ἐμβάλω τοὺς γονεῖς καὶ εἰς ἄλλην ἀνυσυχίαν, ἢ ὅποια χωρὶς ἄλλο θὰ ἐπνύξανε τὴν κατάπτωσιν τῆς φιλοτιμίας μου, διότι ὁ πατέρας ἦτο ἕτοιμος νὰ δέσῃ τὸν καρῶν μὰς ὀπισθεν τοῦ ἰδικοῦ τοῦ ἵππου· αὐτὸ μὰς ἐλείπεν ἀκόμη, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Ἀγγρίνιον ἔτσι καὶ νὰ μὰς ἴδοῦν οἱ συντρόφοι μας.... τότε δὲ καλὰ ξεμπερδεύματα ἀπὸ ταῖς κοροϊδίας....

Καὶ διπύθυνα τὸ ἄλογον μετ' ὀλίγον καὶ μετ' ὀλίγον, παρηγορῶν τὴν φαντασίαν, ἢ ὅποια ἐπέτα εἰς τὴν ἀγάπην μου, μετ' ὀλίγον σκέψιν ὅτι ἡ τραμπάλα καὶ ὁ χρόνος θὰ μὲ κάμουν νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα, ὅλα, καθὼς τόσα ἄλλα. Τοῦτο ὅμως ἤργησα νὰ τὸ λησμονήσω· ἔπειτα μήπως μ' ἀφῆναν κὰν ἤσυχον ἵνα τὸ λησμονήσω τὰ γειτονόπουλα, τὰ ὅποια μαθόντα τὴν περιπλάνησιν μου εἰς τὸ πανηγύρι, καθὼς κ' οἱ γονεῖς μου, οἱ ὅποιοι ὁσάκις ἀπῆντων εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν καὶ διαταγὰς ὄχι φιλοφρόνως, ἀνακαλύψαντες τὴν ἀδυναμίαν μου, μου ἐνθύμιζαν τὴν Ἀγγελικούλαν περιπαίζοντες ἐμὲ:

— Μὴρ' ἀκοῦς νὰ χάσῃ ὅστὸ πανηγύρι!... χὰ!... χὰ!... χὰ!...

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν «προσοχὴ εἰς τὰ λεγόμενα Κονιάκ» δημοσιευθέντα ἐν τῷ Ἀττικῷ Μουσεῖῳ ἄρθρα ἡμῶν δὲν εἴμεν ὅπως ἄνευ ἀποτελέσματος διότι οἱ κ.κ. Ἰάκωβος Κολλάκης καὶ Στ. πωλοῦσιν ἐκτοτε τὴν πρώτην ποιότητα τοῦ Κονιάκ αὐτῶν μετ' ἐτικέτταν φέρουσαν πρῶσινα κλιμαστοφύλλα καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

«Κονιάκ παλαιὸν Ἰακώβου Κολλάκη καὶ Στ. Περαιεῦς-Ἀθῆναι δι' ἀπλῆς ἀποστάξεως ἐξ οἴνων

Ἰακώβου Κολλάκης».

Πληρεστέρα θὰ ἦτο ἡ δῆλωσις ἐὰν ἐτελείωνε διὰ τῆς περιόδου «ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης».

Συγχαίροντες ἐν τούτοις τὸν κ. Κολλάκην διὰ τὴν εὐκρινῆ καὶ μὴ σοφιστικὴν δῆλωσιν του εὐχόμεθα ὅπως καὶ ἄλλοι

λοι μνηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦτο, προὔποτιθεμένου πάντοτε ὅτι ἔχουσι πραγματικῶς Κονιάκ δι' ἀπλῆς, ἢ διπλῆς, ἀποστάξεως ἐξ οἴνων ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης παρεσκευασθέν, διότι ἄλλως δύναται νὰ πάθῃσι ποινικὴν καταδίωξιν.

O. A. P.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Ὅταν δύο ἐρασταὶ εἶνε σύμφωνοι καὶ αὐτὰ τὰ ὄρη ἀνοίγουν διόδον εἰς αὐτοὺς.

Ἡ τιμὴ εἶνε νῆσος ἀπότομος καὶ ἀπρόσιτος, εἰς ἣν δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ ὁ καταλιπὼν αὐτήν.

Ἡ εὐσέβεια εἶνε ὁ πρῶτος ἔρωσ τῶν νεανίδων, ὡς εἶνε πολλὰκις ὁ τελευταῖος ἔρωσ τῶν γυναικῶν.

Ἡ φιλάρεσκος γυνὴ εἶνε τέρας τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν. Ἀλλὰ γυνὴ ἐρώσα, ὡραία καὶ σώφρων εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς φύσεως.

Ὁ θρίαμβος τῆς θρησκείας εἶνε νὰ παρηγορῆ τὸν ἀνθρώπον ἐν ταῖς δυστυχίαις καὶ ν' ἀναμηνῆ οὐρανίους ἡδονὰς ἐν ταῖς πικρίαις τοῦ βίου.

Οὔτε αἱ ὑπολοτοὶ φροντίδες, οἱ μοχλοὶ καὶ αἱ κιγκλίδες φυλάττουσι τὴν ἀρετὴν τῶν γυναικῶν οὔτε τὴν ἀγνότητα τῶν παρθένων.

Τὸ ὡραῖον πρόσωπον εἶνε τὸ ὡραιότερον θέαμα· ἡ ἡδύτερα δὲ ἁρμονία εἶνε ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἢν ἀγαπῶμεν.

Μόνον τὴν ἀρετὴν δὲν δύναται τις νὰ καταχρασθῆ, διότι δὲν θὰ ἦτο πλέον ἀρετὴ ἐὰν ἐκάμαμεν κακὴν χρῆσιν αὐτῆς.

Ὅραία γυνὴ, ἔχουσα προτερήματα τιμίου ἀνδρός, εἶνε ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἡδύτερον· εὐρίσκωμεν ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν ἀξίαν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἡ ἰδιοτρολία εἰς τὰς γυναῖκας εἶνε ἐγγὺς τῆς καλλονῆς, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ἀντίδοτον καὶ βλάβη ὀλιγώτερον τοὺς ἀνδρας, οἵτινες δὲν θὰ ἐθεραπεύοντο ἄνευ φαρμάκων.

Ἡ μόνη εὐτυχία εἶνε ἡ εὐτυχία συζύγου συναντήσαντος εἰς τὸ θελκτικὸν ἀντικείμενον σύζυγον ἀγαπητὴν, καὶ φίλην καὶ ἐρωμένην, εἰς ἣν ἀφοσιῶν πάσας τὰς ἐπιθυμίας εὐρίσκει τὸ καθῆκόν του ἐν μέσῳ τῶν ἡδονῶν.

Οἱ ἀνδρες πταίσουσιν, ἐὰν αἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπῶσιν ἀλλήλας.

Βαρύνεται ἐνίοτε ἡ γυνὴ νὰ εἶνε πάντοτε ἐνάρετος.